

Sygn. akt VII K 694/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy – w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Jolanta Korkus

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Chojnacka

po rozpoznaniu w dniach 13 marca 2017 r., 26 kwietnia 2017 r., 12 czerwca 2017 r., 13 września 2017 r., 14 grudnia 2017 r.

sprawy **K. Z.** syna J. i I. z domu S., urodzonego (...) w P.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 17.04.2016 ok. godz. 10:15 na (...) km drogi nr (...) w m. C., gm. R. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że kierując samochodem osobowym marki C. (...) nr rej. (...) podczas wykonywania manewru skrętu w lewo w drogę gruntową zajeżdżał drogę wykonującej w tym czasie manewr wyprzedzania kierującej pojazdem M. P. (...) nr rej. (...) A. R. (1), czym doprowadził do zderzenia w wyniku czego nieumyślnie spowodował u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia klatki piersiowej oraz złamania trzonu mostka, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała na okres dłuższy niż siedem dni

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

1. oskarżonego **K. Z.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk w zw. z art. 37a kk wymierza mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,
2. na podstawie art. 46 § 1 kk zasądza od oskarżonego **K. Z.** na rzecz pokrzywdzonej A. R. (1) kwotę 6500,00 (sześć tysięcy pięćset) złotych tytułem naprawienia szkody;
3. zasądza od oskarżonego **K. Z.** na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. R. (1) kwotę 3800,00 (trzy tysiące osiemset) złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa adwokackiego;
4. zasądza od oskarżonego **K. Z. na rzecz Skarbu Państwa** kwotę 1566,46 (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt sześć złotych czterdzieści sześć groszy) tytułem zwrotu poniesionych wydatków oraz kwotę 100,00 (sto) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VII K 694/16

UZASADNIENIE

W dniu 17 kwietnia 2016 r. około godz. 10:00 A. R. (1) wraz z córką E. R. jechały samochodem marki P. (...) nr rej. (...) drogą (...) od strony R. w kierunku P. Pojazdem kierowała A. R. (1), a E. R. siedziała obok na miejscu pasażera. Jechały z prędkością około 70 km/h. Przed nimi pojazdem marki C. (...) nr rej. (...) jako kierujący jechał K. Z.. Wraz z nim jako pasażerka jechała jego narzeczona M. R.. Oskarżony jechał wolniej od A. R. (1) z prędkością około 60 km/h

h. A. R. (1) podjęła decyzję o wyprzedzeniu pojazdu oskarżonego. Włączyła lewy kierunkowskaz , zjechała na lewy pas ruchu i przyspieszyła swój pojazd.

Gdy zbliżyła się do pojazdu oskarżonego K. Z. rozpoczął manewr skrętu w lewo zajeżdżając drogę pokrzywdzonej. Oskarżony chciał skręcić w dukt leśny znajdujący się w lesie po lewej stronie drogi. W wyniku tego manewru doszło do zderzenia obu pojazdów. Po zderzeniu oba pojazdy zjechały skośnie do rowu z lewej strony drogi. Następnie pojazd pokrzywdzonej uderzył jeszcze w drzewo przednią częścią lewego boku.

(częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 38-41, k.131-131 odwrót , zeznania A. R. (1) k. 131 odwrót-133 , zeznania E. R. k. 133 odwrót-134 odwrót, k. 15-16 , zeznania S. F. k. 150-151, k. 25-26, opinia biegłego k. 53-65, k. 208 odwrót - 212 , szkic miejsca wypadku k. 44, protokół oględzin pojazdu k. 7-8, dokumentacja fotograficzna k. 28)

Droga (...) jest jednojezdniowa, dwukierunkowa. W rejonie miejsca wypadku biegnie prostym i płaskim odcinkiem w kierunku północnym. Asfaltowa jezdnia ma 6,8 m szerokości i dwa wyznaczone pasy ruchu. Oś jezdni jest zaznaczona linią P-1 „pojedyńcza przerywana”. Dopuszczalna prędkość samochodów osobowych wynosi na tym odcinku 90 km/h.

W czasie wypadku pogoda była słoneczna, jezdnia była sucha, gładka i czysta.

(protokół oględzin miejsca zdarzenia k. 2-3, szkic miejsca wypadku k. 44)

W wyniku wypadku A. R. (1) doznała stłuczenia klatki piersiowej i złamania trzonu mostka. Powyższe obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni.

(opinia lekarska k. 29)

Pojazd pokrzywdzonej marki P. (...) po wypadku miał uszkodzenia – wgniecenia i pęknięcia zlokalizowane na elementach prawego przedniego naroża (zderzak, przednia część błotnika, lampa zespolona, prawa część pokrzywy przedniej) , pognieciony na całej powierzchni prawy przedni błotnik, zarysowania na przedniej części prawych drzwi i urwane lusterko, uszkodzenia przedniej części lewego boku. Koszt naprawy w/w uszkodzeń wynosi około 6500,00 złotych.

(zeznania A. R. (1) k. 131 odwrót-133 , oświadczenie k.110)

Zarówno oskarżony jak i pokrzywdzona byli trzeźwi.

(wyniki badań k. 5, k. 6)

W dniu zdarzenia oskarżony nie czuł się zbyt dobrze. Rano miał biegunkę. Przed skrętem w lewo poczuł się gorzej i dlatego chciał przerwać jazdę.

(zeznania M. R. k. 134 odwrót-135 odwrót)

Oskarżony nie był nigdy karany.

(karta karna k. 34)

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu . W postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił , że chcąc skręcić w lewo sygnalizował wcześniej ten zamiar włączając lewy kierunkowskaz i upewnił się w lusterku, że nie ma nikogo na pasie obok niego. Doszło do uderzenia w tylny lewy bok jego pojazdu.

Na rozprawie oskarżony podtrzymał powyższe stanowisko i uzupełnił , że lewy kierunkowskaz włączył około 100 m przed planowanym zjazdem. W momencie skrętu jechał z prędkością około 20-30 km/h. Upewnił się , że na lewym pasie ruchu za nim i przed nim nie ma żadnego pojazdu.

Gdy przyjechały pojazdy pomocy drogowej przy odbieraniu jego pojazdu , gdy uruchomił silnik nadal były włączone lewe kierunkowskazy. Od właściciela firmy holującej dowiedział się wówczas, że kierująca samochodem P. przyznała się do policjantów , że się zagapiła i żeby nie uderzyć w tył jego pojazdu odbiła na lewy pas.

(wyjaśnienia oskarżonego K. Z. k. 38- 41, k. 130 odwrót – 131 odwrót)

Zgromadzony materiał dowodowy nie dał podstaw do materialnego odtworzenia przebiegu toru ruchu pojazdów , relacji ich prędkości przed zderzeniem, jak również sposobu sygnalizacji zamiaru skrętu w lewo przez oskarżonego. Dlatego przy rozstrzygnięciu powyższej sprawy decydujące znaczenie ma ocena wiarygodności osobowych źródeł dowodowych.

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego, stwierdzając , iż stanowią one wyraz przyjętej przez niego linii obrony. Przeczą im bowiem konsekwentne i spójne zeznania świadków A. R. (1) i E. R.. Są one jasne i logiczne. Ponadto z ich twierdzeniami są zgodne zeznania świadka S. F., który jechał bezpośrednio za pojazdem pokrzywdzonej i widział przebieg wypadku. Świadek jest osobą obcą dla stron i niezainteresowaną wynikiem sprawy , dlatego Sąd ocenił jego zeznania pozytywnie. Zeznania w/w świadków wspierają zeznania A. R. (2), która przybyła na miejsce wypadku już po zdarzeniu , która przebieg wypadku znała z relacji matki i siostry i dobrze pamiętała okoliczności zaistniałe na miejscu zdarzenia już po wypadku.

Wersja podana przez oskarżonego, że pokrzywdzona „zagapiła się” i nie zauważyła zwalniania przez pojazd oskarżonego oraz wykonała gwałtowny skręt w lewo, żeby nie uderzyć w tył pojazdu oskarżonego nie znajduje przekonującego potwierdzenia w innych dowodach. Wzmianka o tym znajduje się co prawda w notatce urzędowej funkcjonariusza Policji A. O. o zdarzeniu drogowym i w jego notatniku służbowym, ale świadek przesłuchany na rozprawie nie potrafił wskazać od kogo uzyskał taką informację – od oskarżonego czy od pokrzywdzonej. Zeznania funkcjonariuszy (...)A. O. , T. M. i M. W. nie budzą wątpliwości pod względem wiarygodności, ale ze względu na upływ czasu świadkowie nie są już w stanie podać żadnych dokładniejszych informacji o ustaleniach na miejscu zdarzenia.

Sąd zaakceptował zeznania M. R. w zakresie samopoczucia oskarżonego w dniu zdarzenia i przebiegu wypadku. Jednakże świadek nie zaobserwowała dokładnie czynności oskarżonego przed wykonaniem manewru skrętu w lewo i nie znała przyczyny wypadku.

Wątpliwości Sądu budzą zeznania świadka D. N.. Nie jest dla Sądu wiarygodne, aby świadek, który zawodowo uczestniczy w odholowywaniu pojazdów po różnych zdarzeniach drogowych po roku czasu od zdarzenia pamiętał, że w pojeździe oskarżonego po uruchomieniu włączył się lewy kierunkowskaz. W pozostałej części zeznania świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zeznania świadków C. K., D. S. , D. O. i Ł. P. nic do sprawy nie wnoszą.

Opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego i mechaniki pojazdowej jest opinią wersyjną. Biegły stwierdził, że Zgromadzony materiał dowodowy nie dał podstaw do materialnego odtworzenia przebiegu toru ruchu pojazdów , relacji ich prędkości przed zderzeniem, jak również sposobu sygnalizacji zamiaru skrętu w lewo przez oskarżonego. W związku z tym opracował wersje przebiegu wypadku w zależności od założeń przyjęcia wiarygodności poszczególnych osobowych źródeł dowodowych. Sąd pozytywnie ocenił opinię biegłego z zakresu ruchu drogowego i mechaniki pojazdowej, ponieważ jest wszechstronna, dokładna , szczegółowa i bierze pod uwagę wszelkie możliwe warianty zdarzenia drogowego. Dla Sądu przekonująca jest wersja oparta o zeznania pokrzywdzonej z przyczyn , o których była mowa we wcześniejszej części uzasadnienia. Wynika z niej , że taktyka i technika jazdy oskarżonego K. Z. była nieprawidłowa w zakresie niezachowania szczególnej ostrożności oraz niedostatecznego upewnienia się o możliwości bezpiecznego wykonania manewru skrętu w lewo i zaniechanie prawidłowego sygnalizowania zamiaru skrętu w lewo.

Sąd zaakceptował także opinię biegłego chirurga, gdyż jest jasna i rzetelna. Żadna ze stron jej nie kwestionowała. Pozostałe zebrane dowody nie budzą wątpliwości pod względem wiarygodności.

Oskarżony wyczerpał dyspozycję art.177 § 1 kk, ponieważ w dniu 17 kwietnia 2016 r. w miejscowości C. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że kierując samochodem osobowym marki C. (...) nr rej. (...) podczas wykonywania manewru skrętu w lewo w drogę gruntową zajechał drogę wykonującej w tym czasie manewr wyprzedzania kierującej pojazdem marki P. (...) nr rej. (...) A. R. (1), czym doprowadził do zderzenia w wyniku czego nieumyślnie spowodował u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia klatki piersiowej i złamania trzonu mostka, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres powyżej 7 dni.

Zgodnie z treścią art. 22 ustawy prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Przy skręcie w lewo kierujący przed wykonaniem manewru jest zobowiązany do zbliżenia się do środka jezdni dwukierunkowej oraz ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który chce wjechać. Ponadto kierujący jest zobowiązany zawnocześnie i wyraźnie sygnalizować zamiar zmiany kierunku ruchu. „Szczególna ostrożność” to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym mu odpowiednio szybkie reagowanie.

Oskarżony nie dopełnił obowiązku szczególnej ostrożności przy wykonywaniu manewru skrętu w lewo, ponieważ nie upewnił się czy na lewym pasie ruchu, na który zamierzał skręcić znajdują się inne pojazdy i nie zauważył pojazdu pokrzywdzonej, czym doprowadził do zderzenia pojazdów.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się następującymi względami:

Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego wyrażający się w rozmiarach wyrządzonej szkody. Za okoliczności łagodzące Sąd poczytał dotychczasową niekaralność oskarżonego i złe samopoczucie w dniu zdarzenia. Okoliczności obciążających Sąd się nie dopatrzył.

Z tych względów Sąd uznał, że kara 50 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda jest dla oskarżonego dolegliwa, a zarazem realna do spłacenia. Będzie stanowić dla oskarżonego dolegliwość współmierną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, która wdroży go do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości i uzmysłowi naganność jego postępowania.

Z uwagi na okoliczność, że szkody w pojeździe pokrzywdzonej nie zostały naprawione Sąd orzekł o obowiązku ich naprawienia.

Zasądził również od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej zwrot poniesionych kosztów zastępstwa procesowego udokumentowanych przedstawionym sądowi rachunkiem.

Ponieważ oskarżony pracuje i osiąga dochody Sąd obciążył go kosztami sądowymi.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.